

Їхні подвиги відзначено орденами. Посмертно...

Ми продовжуємо розповідати про працівників міліції та воїнів Національної гвардії України, які поклали життя під час антитерористичної операції на теренах Донбасу й посмертно відзначені державними нагородами.

Указом Президента України від 14 серпня 2014 р. стрілець батальйону спеціального призначення «Донбас» військової частини Північного оперативного-територіального об'єднання Національної гвардії України солдат резерву Вадим Антонов нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

Що може змусити сотні людей стати на коліна? Якою директивною чи вказівкою можна таке організувати?

Гадаю, кожному зрозуміло: ТАК реагують або з примусу (наприклад, під загрозою зброї), або «від серця»...

Житомирян, які 7 лютого після жалобного мітингу на майдані Сергія Корольова навколішки проводжали в останню путь труну з тілом свого земляка Вадима Антонова, ніхто не силував – але вони вітали полеглого воїна саме так.

Торік 24 липня він посеред фронтних буднів на Донбасі, охопленому вогнем, у колі однополчан-добровольців відзначив 38-й день народження – випускник Житомирського державного технологічного університету, дипломований інженер-механік, колишній активіст столичного Євромайдану, борець «Михайлівської» сотні самооборони, організатор волонтерської допомоги бійцям АТО, батько шестирічної дівчинки Софійки, син своїх батьків і брат своєї сестри... Він, хоча й ніколи раніше не служив

у війську, став солдатом резерву, бійцем батальйону НГУ «Донбас» із позивним «Самольот», який отримав саме через те, що був однофамільцем відомого авіаконструктора.

А незабаром, 10 серпня – Вадим пішов у бій, який нині відомий як «перший штурм Іловайська». Варто нагадати, що того дня, під час «розвідки боем», яку за допомогою підрозділів Збройних сил та батальйонів патрульної служби міліції особливого призначення «Азов» і «Шахтарськ» провели воїни «Донбасу», їм вдалося пробитися до міста, що контролювали бойовики-сепаратисти. Але, як з'ясувалося, українським силовикам протистояли не лише «ополченці» так званої ДНР, а й воїни, у значно професійнішому бойовому «почерку» яких «донбасівці» впізнали диверсійно-розвідувальні групи спецназу Головного розвідувального управління Генштабу сусідньої «братньої» держави...

Саме в одній із сутичок із «зеленими чоловічками» поліг солдат резерву Антонов. Кілька спроб знайти його виявилися безуспішними, за слідами на місці бою однополчани зрозуміли

лише те, що вороги потягли за собою тяжкопораненого «донбасівця». Тож у криваву статистику «неоголошеної війни» Вадим Віталійович спочатку ввійшов як зниклий безвісти. Бойові побратими разом з рідними та близькими до останнього сподівалися, що Самольоту вдалося вижити, і він перебуває в полоні... Звістки про трагічні події того страшного дня (нагадаємо, що у складі «Донбасу» тоді також загинули смертю хоробрих полковник Юрій Бойко, підполковник резерву Юрій Литвинський та старший солдат резерву Роман Мотичак, у лавах «Азову» полягли ряди міліції Микола Березовий та Андрій Дрьомін, а згодом від наслідків важкого поранення помер молодший сержант міліції Роман Сокурєнко) за кілька тижнів «потонули» в потоці інформації про ще жакливіші події в Іловайському котлі – проте цілком зрозуміло, що зниклого воїна продовжували чекати і вдома, і у

військовому колективі гвардійців-резервістів.

На жаль, Вадим Віталійович повернувся додому «вантажем 200»... У жовтні минулого року пошукова група місії «Чорний тюльпан», організованої Всеукраїнською громадською організацією «Союз „Народна пам'ять“», виявила його тіло в безіменному похованні біля Іловайського кладовища й доставила в Запоріжжя. А згодом тривала, проте надійна система ідентифікації за тестом ДНК дала невтішний результат: «Збіг»... За побажанням родини тіло солдата резерву Антонова було доставлено до рідного Житомира, де попрощатися з ним на головну площу міста прийшов натовп земляків – звісно ж, більшість із них не знали Вадима особисто, проте ці люди не змогли не виявити шани до полеглого воїна і співчуття його рідним, близьким та друзям.

«Щоразу він був у штурмовій групі – серед тих, хто йшов попереду, безпосередньо під кулі. Це був хлопець, якого командирам навіть доводилось стримувати... Він, можна сказати, біг визволяти нашу землю, він поспішав це робити, – розповіли під час жалобного мітингу однополчани Вадима Віталійовича. – Він ще на Майдані довів, що є патріотом, а потім прийшов у батальйон «Донбас» добровольцем. Був дуже веселий, життєрадісний, так любив жити...»

Під час церемонії голова Житомирської обласної державної адміністрації Сергій Машковський вручив матері Вадима Антонова Марії Павлівні посмертну нагороду сина – орден «За мужність» III ступеня. А потім «живими коридорами» з містян, більшість із яких стали навколішки, солдати Національної гвардії понесли цинкову труну на місце Військове кладовище № 2. Саме тут, поряд із сотнями воїнів Великої Вітчизняної війни, нині покійся у своїх могилах їхні онуки – захисники незалежної України, зокрема й солдат резерву Антонов...

Народ, що стає на коліна перед трунами своїх захисників, ніколи не стане на коліна перед загарбниками!